

Jiří Klečka

Host

ČERNÝ KOS

Když začnou mizet děti,
začíná hra o čas.

© Jiří Klečka, 2025

Cover pictures from open sources

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2025 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2755-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-2756-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2757-1 (MobiPocket)

Ele a Sofii,
být dítětem je zázrak. Nikdy
si ho nenechte vzít.

Šárce,
která zabránila vlkovi,
aby mi ho vzal.

Černou nocí se hlas ptačí ozývá
Uč se vznést na křídlech zlámaných
Co tě znám,
čekáš na svou šanci vznášet se až v oblacích

Černou nocí se hlas ptačí ozývá
Uč se dívat zrakem osleplým
Co tě znám,
čekáš na svou šanci stát se jednou svobodným

BLACKBIRD, THE BEATLES

UNIKLÝ VLK Z OSTRAVSKÉ ZOO NARUŠIL PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

OSTRAVA 2. ZÁŘÍ (Od našeho zpravodaje) – První školní den strávili děti a jejich rodiče na Ostravsku v napětí a nejistotě, které ukončilo až několikahodinové pátrání po uniklé šelmě ze zoologické zahrady.

Žáci našich škol vyrazili vstříc radostné budoucnosti, aby se o pár hodin později dozvěděli nepříjemnou novinu: jejich vůbec první školní den se oproti plánovanému rozsahu protáhne. Předseda městského národního výboru Eduard Foltýn totiž ve spolupráci s Veřejnou bezpečností vyhlásil vysokou míru nebezpečí. Důvodem byl uniklý vlk z ostravské zoo, který se v té době pohyboval neznámo kde.

Rozsáhlá akce našich obětavých příslušníků bezpečnostních jednotek trvala několik hodin. Krizové týmy důkladně pročešávaly městské čtvrti. Nakonec uprchlého vlka

vypátraly v hustě osídlené ostravské části Radvanicích. Vlk byl namísto zastřelen.

Do školních lavic se tak mohl vrátit mír a klid a děti se mohly konečně zaměřit na to, co je opravdu důležité: budoucnost naší socialistické vlasti.

(Pokračování na str. 2)

JEDNA KULKA PRO VLKA

OSTRAVA 3. ZÁŘÍ (Od našeho zpravodaje) – Alexandr Patera je příslušníkem bezpečnostních jednotek již čtvrtým rokem. Zřejmě ani on neočekával, že se stane hrdinou dramatických okamžiků prvního školního dne, kdy z místní zoologické zahrady utekl samec vlka obecného.

Jak jsme již na stránkách *Rudého práva* informovali, hrozba v podobě uniklé šelmy byla zlikvidována díky skvělé práci a bdělosti našich bezpečnostních složek. Jmenovitě pak praporčíka Alexandra Patery, který zběhlého vlka zneškodnil jednou dobře mířenou ranou.

„Můj otec a strýc mě už odmala brávali na střelnici,“ svěřil se nám mladý a usměvavý příslušník SNB. „Věděl jsem, že mám jenom jednu ranu. Jinak by se vlk opět zaběhl a mohl by někoho ohrozit. To jsem nemohl dopustit.“

Jak nám soudruh praporčík prozradil v krátkém rozhovoru, ještě ten den pro něj jeho kolegové vymysleli přílehlavou přezdívku: Pampalini, podle i u nás velmi populární

postavy slavného lovce z animovaného polského seriálu.

„Nedokážu říct, co by pro mě vymysleli, kdybych minul,“ směje se praporčík Patera.

Nejen jemu, ale především celému bezpečnostnímu sboru patří velké poděkování za ochranu našich dětí a spoluobčanů.

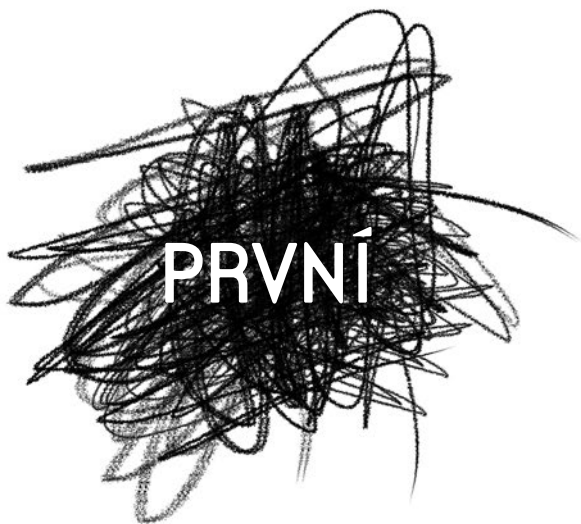
(Pokračování na str. 2)

POHŘEŠUJE SE SEDMILETÝ CHLAPEC Z OSTRAVSKA

OSTRAVA 6. ZÁŘÍ (ČTK) – Od pátečního rána tohoto týdne se pohřešuje sedmiletý Tomáš Toufal, který se nevrátil domů ze školy. Veřejná bezpečnost vyhlašuje celostátní pátrání.

Chlapec byl naposledy spatřen dne 3. září ve 13.00 nedaleko ZŠ Generála Janka, kde navštěvoval druhou třídu. Pohřešovaný chlapec je asi 117 cm vysoký, štíhlé postavy, má světlé vlasy a zelenohnědé oči.

V době zmizení měl na sobě červené tričko s krátkým rukávem a modré kalhoty. Jakékoliv informace k pohřešovanému chlapci volejte na telefon 4345, klapka 5.

**Když ovce se ztratí
v hory, ony bečí.
Někdy máma přijde.
Někdy vlk.**

Cormac McCarthy

GOLDEN SLUMBERS

ŘÍJEN 2023

Roman Hanoš hleděl na čtyři velká písmena napsaná přes celou tabuli. Za jeho zády se ozýval dětský smích. Nepochyboval o tom, že pro mnohé z žáků bylo napsané slovo již běžnou součástí slovníku. Takto černé na bílém se však stalo odvážným gestem vzdoru.

PÍČO.

Natáhl se po houbě a začal od prvního písmena. Za pár vteřin byla tabule opět prázdná. Otočil se zpátky ke třídě.

„Po téhle hodině tady ještě chvíli zůstanu,“ pronesl klidně k sedmákům, jejichž třídním byl poslední tři roky. Přistoupil o krok k předním lavicím, aby před jeho pohledem nemohlo uhnout ani jedno z dětí. Moc dobře věděl, jak mu třída kvůli jeho vzezření — tmavým, lehce rozčuchaným vlasům a plnovousu — přezdívá: Strašák. Svou téměř sto devadesát centimetrů vysokou postavu k vynucování kázně příliš nevyužíval, ale pak nastaly chvíle jako tato. „A ten, kdo tohle napsal, za mnou přijde a přizná se.“

Žáci 7. B se po sobě nervózně dívali, ale zřejmě všichni věděli, ke komu Roman mluví. Zbytek hodiny pokračoval nevzrušeně, Roman se dotazoval na příklady secesního umění, děti se hlásily a snažily se jeho otázky zodpovědět. Pak zazvonilo. Musel přiznat, že se mu ulevilo, protože soustředit se na probíranou látku byl pro něj nadlidský výkon.

Posadil se za stůl a pozoroval žáky vyklízející si lavice. Znovu pohlédl na tabuli zaplněnou svými poznámkami. Ono slovo bylo sice smazané, ale i tak ho tam pořád viděl. Velká tlustá písmena, jejichž duchové na tabuli pořád strašili. Nakonec zůstal ve třídě sám. Nikam nespěchal, jenom čekal.

Za chvíli uslyšel nesmělé kroky. Ve dveřích se objevila pobledlá tvář dvanáctiletého kluka se světlými vlasy. Na levé straně brady měl znaménko velikosti pětikoruny. Zdědil je po svém otci, který před lety zemřel. Co bylo pro jiné vadou na kráse, pro něho znamenalo jedinou hmatatelnou vzpomínku. Pár dětí udělalo tu chybu, že se mu kvůli tomu smálo. Klukovy pěsti je velmi brzy vyvedly z omylu. Jeden z těch incidentů musel Roman řešit hned po svém nástupu na Kamenovku, sotva pár dnů poté, co dostal *běčko* na starosti jako třídní.

„Michal. Klofáč. Ten kluk je jeden z hlavních důvodů, proč do této třídy nikdo z mých učitelů nechce,“ vysvětloval před třemi lety ředitel Macháček Romanovi coby nastupujícímu učiteli. „Tlačí na mě, abych ho přeřadil. Ale... já si říkám, že bychom to měli ještě zkusit. Jestli to vezmete, budu s vámi počítat. Lidi, se kterými počítám, se pak nemusí bát toho, že bych se jich zbavoval. S takovými vydržím až do konce. Bez ohledu na to, zda to dokážete změnit, nebo mi za pár týdnů řeknete, že to prostě nejde.“

Pak k němu natáhl pravici a Roman měl co dělat, aby udržel vážnou tvář. Celý ten obřad mu připomínal spíše vyslání na krvavou misi než přijetí nové učitelské role. Ale tou rukou mu nakonec potřásl.

Roman se na Michala zaměřil od prvního dne. Chlapec byl většinu času uzavřený do sebe, o přestávkách skloněný nad tabletem nebo mobilem. S žádným z dětí ve třídě se moc nebavil. Jenom občas vzhlédl od displeje, a jak Roman rozpoznal, v té chvíli se schylovalo k problému. Michal si vyhlížel novou oběť své potlačované zloby, která potřebovala vytrysknout na povrch. Stačila záminka: úsměv nebo nevhodný pohled.

A tak Roman zkoušel různé způsoby, jak chlapcovo nutkání rozptýlit: nejúspěšnější pak bylo Michalovo zapojení do výzdoby třídy, která se pod jejich rukama změnila v paletu různobarevných příšer a postav. Pracovali na tom ve čtvrtletních intervalech, Romanovi se tak podařilo zapříst s Michalem pravidelné rozhovory a vybudovat si s ním vztah.

Nakonec se Klofáč přestal nejenom rvát, ale zlepšily se mu i známky, čímž získal Roman ředitelovo uznání. Do určité doby.

„Čekal jsem na tebe, Michale,“ pronesl Roman směrem k chlapci, který váhavě vstoupil do třídy.

Klofáč jenom neurčitě pokýval hlavou a postavil se k přední lavici. Romanovi neuniklo, že zírá na tabuli do míst, kde ještě před hodinou byla fixou napsána nadávka. Kolem pevně semknutých rtů proudila pod pokožkou nachově zbarvená krev.

„Dám ti dobrou radu. Když budeš chtít příště napsat něco podobného, dej si bacha na to, aby nebylo poznat, žes to psal ty, dobře? Protože to tvoje P poznám na hony daleko.“ Roman se odmlčel a pak se na chlapce pozorně zadíval. „Napsal jsi to kvůli tomu, co se stalo posledně?“

Minulou středu došlo na chodbě školy k malé strkanici. Michal uklouzl na mokré podlaze a poroučel se na zem. Nějaký páťák se tomu hlasitě zasmál. Michal k němu došel, chvíli si vyměňovali polohlasné věty a pak Klofáč do páťáka strčil. Tomu se rozkutálela po podlaze svačina. Páťák se nenechal, strčil Klofáče zpátky. Shodou okolností byl na stejném patře i Roman. Zrovna diskutoval s fyzikářem Kumstátem o posledních protivládních demonstracích v Praze, když zaslechl víření dětských hlasů. Chlapci se začali rvát. Nejspíš by to skončilo natrženým rtem nebo modřinou, kdyby společně s druhým učitelem nezasáhli a neodtrhli je od sebe.

Roman, který držel Klofáče za rameno, se naklonil k jeho uchu a zašeptal: „Chceš, aby to skončilo v ředitelně? Ne? Tak klid.“

Chlapec ze sebe vydal zoufalé záupnění, ale poslechl.

„On si začal,“ ozval se páťák.

„Já vím,“ přisvědčil Roman. „A taky se omluví.“

Klofáč se snažil vymanit z Romanova sevření, ale marně. Pevně stiskl čelisti a svařil obočí. To byl obraz, který Roman velmi dobře znal. Za poslední roky ho viděl už nespočetněkrát.

Tak polev, pomyslel si. Už zatraceně polev.

„Soráč,“ procedil Klofáč mezi zuby.

Páták se tázavě podíval na fyzikáře. Ten jenom krátce kývl hlavou.

„Tak jo,“ přijal páták rozpačitě omluvu a začal ze země sbírat rozházenou svačinu.

„Pomoz mu,“ pronesl Roman směrem ke Klofáčovi.

„Ale —“

„Dělej, Michale.“

Klofáč znovu zaťal čelisti, ale po chvíli se sehnul a pátákovi pomohl. Oba učitelé se rozhlédli po chodbě. Děti už o potyčku ztratily zájem, směřovaly zpátky do svých tříd. Dětské světy zpracovávají bouře ve sklenici vody daleko přirozeněji.

„Chceš to nějak dál řešit?“ zeptal se Kumstát.

Roman zavrtěl hlavou. „Pokud jsi teda pro.“

„Jsem s tím v pohodě.“

Roman jenom doufal, že se o Klofáčově incidentu nikdo nezmíní řediteli nebo jeho zástupkyni. Jeho přání se proměnilo ve skutečnost.

A tady byla odměna.

PÍČO.

„Tak odpověz,“ vybídl Roman chlapce znovu. „Vděčím za tohle krásné a srdceryvné věnování tomu, že ses minulý týden málem porval a já ti to zatrh!“

Klofáč pokrčil rameny. „Kdo říká, že to bylo na vás?“

„Co kdybys ze mě přestal dělat blbce, Michale? Já tě za blbce nepovažuju, tak mě za něho taky nepovažuj. Prostě mi vysvětlí, co sis tím vlastně dokázal?“

Chlapec mu věnoval vzdorovitý pohled.

„Chceš si to všechno pokazit?“ Roman bouchl pěstí do stolu, Klofáč sebou cukl a překvapeně se na něj podíval. „Prostě toho nechej, protože dřív nebo později narazíš na někoho, komu to bude stejně jedno jako tobě. A pak se povezeš. Nechceš mi říct, co se děje?“

Klofáč zavrtěl rázně hlavou. Pak zabodl svůj pohled do Romana. „Nejste můj fotr. I když byste možná rád. Ale nejste.“

Roman na něj jenom beze slova zíral. Pak klidnějším hlasem pronesl: „Pro začátek prostě přestaň dělat blbosti. Dobře?“

Chlapec upíral oči na tabuli. Beze změny výrazu.

„Radši už běž, ať stihneš další hodinu.“

Roman ve třídě osaměl. Začínala ho bolet hlava. Měl však před sebou ještě poslední hodinu angličtiny. Už za pár minut. V jiné třídě. Nasucho spolkl dva ibuprofeny, posbíral sešity a vydal se chodbou ke schodům do prvního patra. V další třídě pak rozdál žákům písemku a sledoval je, jak bojují s výběrem správných slovíček, přičemž s uspokojením pociťoval, jak se z něho bolestivý tlak za očima pomalu vypařuje. Po pětáctyřiceti minutách testy vysbíral, sbalil je do aktovky a vyrazil domů.

Podzim zbarvil Aš do oranžovočervené. Třistaletý barokní most kousek od Husova náměstí téměř utonul v záplavě spadaneho listí. Mraky byly toho dne velmi nízko. Ašští už jenom čekali, kdy přijde ochlazení a období dešťů, kterým se život u německých hranic vyznačoval. Zachumlán do kabátu minul Roman kostel svatého Mikuláše, prošel centrem města a pak z něj zamířil pryč. Když do Aše před třemi lety přijel, první ubytování našel ve zrekonstruovaném měšťanském bytě u náměstí, ale po pár měsících zjistil, že mu to úplně nevyhovuje. Bylo to příliš na očích. Pak mu v zelinářství řekli o domě na samém okraji Aše. Patřil starousedlíkovi,

panu Húskovi, který se v té době rozhodl pronajímat celé horní patro. Sedmašedesátiletý Húska postavil dům s vidinou, že v něm bude bydlet jeho dcera s rodinou. Jenomže dcera měla své vlastní plány a odstěhovala se do Spojených států, někam ke Coloradu. Na návštěvy nejezdili, bylo to pro ně příliš náročné a nákladné. Řešili to občasným telefonátem nebo videohovorem. Takže první patro zůstalo prázdné. Dům měl dva samostatné vchody a starý pán Romanovo soukromí zcela respektoval.

K domu dorazil za necelou půlhodinu pěší chůze. Míjel postupně řídnoucí zástavbu, až došel k místu, kde do lesa ústila silnice vedoucí k rozhledně Háje. Húskův dům se nacházel přibližně v její polovině, byl to jeden z mála domů v té oblasti, na což dopláceli zejména v zimním období, kdy sem rolby zavítaly jen velmi zřídka. Sotva odemkl vstupní branku, přiběhla ho uvítat Yoko, pětiletá fenka bernského salašnického plemene. Když se starým pánem probírali možnost pronájmu, Húska žertem poznamenal, že podmínkou je i pravidelné venčení jeho psa. A tak Roman vzal Yoko párkrát ven a zjistil, že mu to pokaždé vyčistí hlavu a alespoň na chvíli donutí vstát od stolu. A tak se z toho stal zvyk.

„Tak co, holka?“ vítal se s ní Roman. „Řekl bych, že se ti podzim docela zamlouvá, co?“

Na důkaz jeho slov se Yoko vrhla do nahromaděného listí u plotu a začala v něm válet sudy.

„Jasně, chápu.“

Fenka k němu doběhla, vztyčila se na zadních a předními tlapy se opřela o Romanův hrudník. Natahovala čumák k jeho obličejí a snažila se ho olíznout.

„Nebuď tak hrrr. Přijdu za tebou později. Projdem se. Jenom ty a já. Teď mám ale ještě nějakou práci.“

Yoko krátce štěkla a spustila přední tlapy zpátky na zem. Obíhala kolem Romana, zatímco mířil ke vstupním dveřím. V chodbě si svlékl kabát a pustil topení.

Pronajatý byt mu vyhovoval svou jednoduchostí. Na konci chodby byla naproti koupelně se záchodem malá ložnice. Největší část bytu zabíral obývací pokoj s kuchyní, které od sebe odděloval pouze vyvýšený pult, na němž našla své místo varná konvice a těžítka na došlou poštu. Roman strávil dětství v bytech, které jeho matka zaplnila různým harampádím, proto se zařekl, že jeho dospělý život bude spočívat ve střídmosti. Obývací pokoj byl tak vybaven pouze nezbytnými kusy nábytku: psací stůl u okna, pohovka s křeslem, lampou, televizí a úzkou knihovničkou. Žádné obrazy nebo osobní fotografie.

Uvařil si mátový čaj a posadil se ke stolu u okna s výhledem na jehličnaté stromy, důležité to kulisy u známkování písemek. Zabralo mu to přibližně dvě hodiny. Byla to rutina, ale Roman měl rutinu rád. O to víc, když si vzpomněl na téměř roční pauzu, kdy byli kvůli covidu téměř rok zavřeni doma. Takže si nestěžoval. Toto poklidné vlnění hladiny života se mu zamlouvalo. Mohl klidně plout beze strachu, že proud příliš zesílí.

Když skončil (u některých novotvarů v odpovědích doslova skřípal zuby), dopil již vystydlý čaj a pustil se do čtení McCarthyho *Krvavého poledníku*. Při páté stránce mu začala klesat hlava. Jenom na okamžik zavřel oči.

Slyšel vzdálenou melodii. Tlumené pískání. Přicházelo ze tmy. Pak ustalo.

Byl ve tmě. Slyšel kroky. Tisíce kroků, které kolem něj tancovaly. Pak se do tmy rozrazily dveře. Do očí ho zaštívalo světlo baterky.

„Malej jde se mnou,“ zavrčel ze tmy mužský hlas. „Říkám to naposled.“

Roman zamžoural do ostrého světla. Černý přízrak po něm natáhl ruku. Cítil, jak se mu do kůže zatínají drápy. Přišel si pro něj. Černý stín s ostrými zuby a dírami namísto očí. Přišel si pro něj, protože už měl příliš dlouho hlad.

Z krátkého snu ho vytrhla tři rázná zaklepaní na dveře. Rozrušeně se rozhlédl po pokoji, netušil, zda odpadl na minutu, nebo

hodinu. Venku bylo pořád světlo, ale dne rychle ubývalo. Rozečtená kniha ležela zavřená na zemi. V krku měl sucho, odkašlal si a protřel oči.

Znovu zaklepaní na dveře, tentokrát ne tak důrazné. Vstal ze židle a došel ke dveřím. Za nimi stál starý Húska, s opatrným úsměvem, který zcela odpovídal i důrazu při klepaní.

„Nechcete si dát teplej grog, pane učiteli? Před chvílí jsem ho dovařil,“ navrhl. „Počkám na vás v altánu. Troška dobrýho grogu a dobrý hudby jsou někdy vším, co člověk potřebuje.“

Roman už několikrát starého pána nabádal, ať jej neoslovuje tak formálně, ale Húska byl vytrvalý. Roman netušil, zda za tím stojí vštípené zásady z mládí. Přibližně po roce to ale vzdal bez ohledu na příčinu.

„Nejspíš potřebuju něčím spravít chuť,“ souhlasil Roman. „Doteď jsem totiž opravoval testy.“

Starý muž spokojeně přikývl. „Tak já tam na vás počkám. Vy-táhl jsem plynovej ohřívač, protože navečer už začíná přituhovat. Takže na sebe raději hodte něco teplýho.“

„Za chvíli jsem u vás.“

Když o pár minut později sešel dolů a vydal se po kamenité stezce do zadní části zahrady, na chvíli se zastavil a zadíval se na kopce poseté různobarevným listím. Byl to výhled, který už velmi dobře znal, ale zatím se mu neomrzel. Nadechl se jiskřivého vzduchu a nechal jej proběhnout celým tělem. Teprve pak šel dál.

Zahradní altán stál až téměř u lačkového plotu, který toho léta s Húskou natřeli použitým motorovým olejem. Altánek samotný postavil jeho domácí na přání své ženy jako místo, které by mohla vyzdobit truhlíky s květinami. Byla to jednoduchá dřevěná stavba se špičatou střechou, dokola obehnaná nízkou zídka. Húska Romanovi často vyprávěl, jak za letních nocí se ženou v altánku přespávali, natěsnaní k sobě na podlaze v jednom spacáku. A to jim vydrželo, i když se jim narodila jejich jediná dcera, která tam

s nimi později přespávala také. Zřejmě i proto trávil starý pán v altánu většinu času poté, co manželka zemřela a dcera se odstěhovala. Někdy pozval Romana, ať se k němu připojí — v teplých měsících na pár láhví piva, v těch chladnějších pak na grog nebo svařené víno.

Už zdálky zaslechl McCartneyho tenorovou ukolébavku o sladkém spánku. Občas zaznělo i typické praskání černého vinylu točícího se na starém gramofonu. Roman zkusil jenom jednou domácího přesvědčit, aby vyzkoušel novější technologii — céděčka, nebo alespoň kazetové pásky, o MP3 se ani neodvažoval zmínit. Húska mu vzrušeně vysvětlil, že kvalitě gramofonových desek se nic nevyrovná, a že pokud by hudba byla evangeliem, jedině vinyl by byl tou pravou Biblií. Pak mu neopomněl zmínit trnitou cestu, kterou se k němu za minulého režimu desky dostávaly. Húska měl ve své gramofonové sbírce všechna beatlesácká alba, chronologicky seřazená. Nechyběly zde ani sólové nahrávky jednotlivých členů, ale jak Húska rád zdůrazňoval, už to nikdy nebylo ono, jako když Brouci hráli spolu.

Roman vstoupil do altánu. Na stolku už na něj čekal plechový hrnek, z kterého stoupal nasládlý kouř. Húska se do rytmu pohupoval na proutěném křesle, na hlavě plíšňovou čepici, typicky naraženou až po uši, a na stehnech položenou vycházkovou hůl. Vytahoval ji vždy až v chladnějších měsících, kdy se opět ozvaly nespolehlivé klouby v kolenou. Yoko mu seděla po boku, a jakmile spatřila přicházet Romana, vyčítavě na něj štekla.

„Já vím, co jsem ti slíbil. A ještě na to dojde.“

Húska se tiše zasmál a podrbal psisko za ušima. „Ta ví, co chce.“

Ťukli si, upili ze svých hrnků a chvíli mlčeli. McCartney skončil a „Golden Slumbers“ přešla plynule do broučícího ujištění, že nastal čas nést tíhu světa na svých ramenech.

Húska si zkoumavě prohlížel obzor obtěžkaný chomáči mraků. „Dneska v noci bude pořádný vítr. Takovej, co by mohl shodit pár

stromů. Takže bejt váma, raději bych to vzal zase po svých.“ Starý pán se podrbl pod čepicí. „Zavolám starostovi, ať to tady kluci zítra zrána hned projedou a odklidí případnou spoušť.“

„Ašská chobotnice se probouzí.“

„A sahá až do nejvyšších pater,“ přisvědčil Húska s úsměvem. „S jeho dědou jsme chodili na pivko.“

Zhoupl se tam a zpět. Když Beatles poprvé odzpívali refrén, už byl o poznání vážnější.

„Byl jsem dneska v Jednotě,“ pronesl zachmuřeně. „Už se zase mluví o tom, jak malýho Klofáče taháte z bryndy.“

Roman si ztěžka povzdechl a zvedl zrak k oblakům, které protínala blikající červená tečka vznášejícího se letadla. Yoko ho napodobila.

„Poslední dobou to slyším čím dál častěji,“ uvažoval Húska dále. „Lidi říkaj, že to ale neděláte jenom s čirý dobroty svýho srdce. Že za tím vězí váš zájem o jeho mámu.“

„Jací lidi, pane Húska?“

„Však víte. Místní.“

„Jo tak.“

Album *Abbey Road* dospělo ke konci, nejenom podle názvu poslední písně. Altán se ponořil do praskajícího ticha. Húska upil ze svého plecháčku tři pořádné hlty horkého grogu. „Já vám to nezazlívám, pane učiteli. Vždycky to bývala moc hezká holka. A pořád je. Usměvavá. A taky hodná. Jenom měla v životě víc smůly než ostatní.“

Letadlo vysoko na obloze zmizelo v mracích plujících k německým hranicím.

„Ale tenhle příběh už stejně asi znáte, co?“

Roman sklopil oči od mizejících světél a podíval se na bytného. „Co čekáte, že vám řeknu, pane Húska?“

„Že mi do toho nic není.“

Roman se musel pousmát. Starý Húska byl nejenom odborník na Beatles, ale především chodící kronika ašských pletich

a vazeb. Díky jejich dlouhým rozhovorům získal Roman pocit, že zná dopodrobna životní peripetie každého ze zdejších lidí. A teď se stával součástí místní mozaiky i on sám. Ať se to snažil sebevíc skrýt.

„A měl byste pravdu,“ pokračoval Húska, aniž by čekal na Romanovu reakci. „Takže nečekám, že mi to potvrdíte. Já jenom... celou tu dobu je na toho kluka sama. A nemá to jednoduchý. To teda ne. Chtěl bych vidět všechny ty ženský, co jsou tak chytrý, jak by si poradily v podobný situaci. Podle mě se jí každá pomoc hodí.“

„Záleží vám na ní,“ poznamenal Roman.

„Možná to jednou pochopíte. Od jistý chvíle vám bude záležet na všech dcerách tohodle světa.“ Húska doplnil svůj plecháček novou dávkou grogu. „Jenom jsem chtěl, abyste věděl, že už se to po městě šíří. Ať z toho nejste zbytečně překvapenej. A ať jste připravenej na peklo, který nastane, když vám to třeba nedopadne. Některý věci jsou těžký a na takhle malým městě ještě těžší.“

Roman upil grog, stoupající pára ho zaštípala v nose. Chvilí váhal, ale nakonec řekl: „Ten kluk mi někoho připomíná.“

„Kamaráda z dětství?“ Húska nadzvedl obočí.

„Tak nějak,“ pokrčil Roman rameny.

„To musel být pěkněj sígr.“

„Taky měl rád Beatles.“

„Beru zpátky. To nemoh bejt špatnej člověk,“ poznamenal Húska s úsměvem.

Roman zapátral po nebi, ale to už bylo prázdné a vytlačovalo ze sebe všechny barvy, aby uvolnilo místo černé. „Jo, byl jeden z těch dobrejch.“

„Nakonec to tak vlastně je. O těch nejhorších se říká, že v dětství sekali dobrotu. Poslušné děti. Třeba takovej Hitler.“

„Páni, tomu teda říkám nečekaný vývoj konverzace.“

Húska se zasmál přidušeným smíchem a znovu se zhluboka napil. „Řek bych, že vy jste tady jeden z těch dobrejch, pane učiteli.“

Roman mlčel. Načepoval si z dávkovače nový hrnek grogu, posadil se do proutěného křesla a vyslechl si od starého pána další maloměstské drby. Nevyhnuli se ani Húskovu nostalgickému vzpomínání.

Pak se připomněla Yoko. Neustále kňučela a strkala mu do klína čumák. Popřáli si s Húskou dobrou noc a Roman vzal fenku na procházku. Grog ho příjemně hřál, zatímco mířili po silnici směrem k lesu. Vítr už začínal sílit a nesměle hvízdal, špičky stromů mu zatím statečně vzdorovaly. Yoko zaběhla do lesa a honila imaginární zajíce. Vrátila se celá od listí.

Když se po jedenácté večer konečně ocitl zpátky ve svém bytě, z pěti hrnků grogu se mu pořád točila hlava. Vyčistil si zuby a do slova padl do postele v zoufalé snaze nahnat alespoň pár hodin spánku, zatímco venku začínalo pořádně foukat. Jeho usínání ale překazilo trylkování mobilu. Zamžoural na zářivě svítící displej.

To snad ne. Na displeji blikalo Tomášovo jméno. Neslyšel o něm od —

Bolest hlavy se znovu ozvala. Jako neodbytný pták, kterého sice vyplašil, ale jenž se vrátil a s o to větší vervou kloval do jeho temene.

Telefon dál vyzváněl. Stiskl boční tlačítko, čímž ho alespoň umlčel.

Přijal hovor. Na druhé straně bylo ticho.

„Tome?“ pronesl nejistě.

„To jsem já, Romane,“ ozval se ženský hlas na druhé straně spojení. „Tomova máma. Helena.“ Vyřčené jméno znělo spíše jako povzdech, jako poryv větru skučícího venku. A stejně jako vítr nejdříve jenom proklouzlo škvírou mezi otevřenými dveřmi jeho paměti.

„Paní Paterová?“

Signál spojení zeslábl, protože odpověď se rozpadla do pouhých fragmentů nicneřikajících souhlásek.

„Vypadává to,“ pokusil se Roman zastavit marné povídání. „Slyšíte mě?“

„Promiň, někdy nám tady blbne signál. Zvlášť v zimě. Nikdo mi to nedokáže vysvětlit, ale je to tak. Jako bysme bydleli někde na Antarktidě. Je to teď lepší?“

„Už jo.“

„Je moc hodin?“ zeptala se nejistě, aby si vzápětí odpověděla: „Samozřejmě že je.“

Její hlas stoupal a klesal, ale nebylo to vlivem signálu. Skrývala se za ním bolest a nejistota. Doslova to ze sluchátka cítil. Nasucho polkl.

„Ne. Vážně. Je to v pořádku,“ ujistil ji, i když si tím nebyl vůbec jistý. Až do této chvíle si neuvědomoval, že podobný telefonát očekával dlouhá léta. Byl jenom logickým vyústěním toho, co Tomáš prožil. Byl to příběh, který měl od začátku jenom jeden možný konec.

Zabil se, napadlo ho. Udělal to.

„Nejspíš tě překvapuje, že jsme pořád naživu,“ přerušila paní Paterová proud jeho černých myšlenek. „Stejně jako já jsem překvapená, že tohle číslo pořád funguje. Kde je ti vůbec konec?“

Chtěl na ni zakřičet, ať už to neoddaluje. Ať mu poví, jak to udělal a kde. Oběsil se. Podřezal si žíly. Nebo to napálil do stromu. Dosedl na židli a opřel se lokty o stůl, aby zastavil třas, který jako voda zaléval celé jeho tělo.

„V Aši,“ přinutil se k odpovědi. Připadal si vzdálený, odpojený od svého hlasu.

Ve sluchátku se znovu rozezněl prázdný šum. Konečně se mu chystala říct, proč mu volá ze synova mobilu na číslo, které předem považovala za dávno zrušené. Jejich vazby byly zpřetrhané, ale pořád je cosi drželo pohromadě. Tenoučké vlákno, nepatrné, ale bylo tam.

„Jde o Toma,“ potvrdila jeho nejčernější obavy. „Vlastně jsem ti původně nechtěla ani volat...“

Zmlkla. I přes praskání ve spojení slyšel, jak několikrát přerývané povzddechla. Jeho paměť využila příležitosti a v nastalém tichu ho zaplavila vlnou vzpomínek. Tomova matka. A jeho otčím. Nikdy na ně nezapomněl, ale taky se na ně nesnažil příliš vzpomínat. Ale teď mu ten celuloidový film, co měl navinutý v hlavě, běžel před očima jako v kině. Přičemž byl jediným divákem v hledišti.

„Promiň, pořád...“ Rozvzlykala se.

Sklopil hlavu. Snažil se nadechnout, ale bylo to jako popadat dech ve vzduchoprázdnu. Akorát to způsobovalo ještě větší bolest.

„Spadl z motorky, když se vracel domů,“ pokračovala po chvíli. Záchvěv dechu. „Našli ho na kraji Běláku... včera v noci. Promrzlého na kost.“ Její hlas se ke konci věty roztrásl.

Černý kos uhnížděný za jeho duhovkami mu začal klovat do hlavy. Cítil bolest až v zubech. Zavřel oči. Na červeném pozadí ožily obrysy postav a splývaly jeden s druhým. Nevěděl, jak dlouho mlčeli. Přes tepající údery zobáku ztratil pojem o čase.

„Kdyby neměl na hlavě helmu, tak by tady s námi už nebyl,“ pokračovala žena na druhé straně linky po chvíli. Do jejího hlasu se opět vrátila vyrovnanost, kterou s ní měl z dětství nejvíc spojenou. Až nyní si uvědomil, že to celou dobu hrála. Nasazovala si masku statečnosti, aby nejbližší lidé kolem ní nemuseli.

Roman se přinutil znovu otevřít oči.

„Je v bezvědomí. A nikdo doopravdy neví, co s ním bude dál. Vezl s sebou i kytaru, protože ten večer hrál. A ta jako jediná zůstala celá. Měla jenom potlučené pouzdro... ale jinak bez škrábance.“

Ve sluchátku znovu zachrastilo.

„Mohl... mohl bys přijet?“ položila mu máma kluka, jenž mu kdysi zachránil život, otázku, na kterou existovala jediná správná odpověď. „Teď je to on, kdo tě potřebuje.“